

“... QUI VOL ÉSSER VIRTUÓS DEU DE DEIXAR LOS VICIS ...”

Aquesta és una de aquelles maneres de diure que no deixa espai a interpretacions equívokes, o segons els sempre més habituals i freqüents criteris de hipocresia, de oportunisme. I evidentment té un significat abastant eloqüent sobretot del punt moral.

Doncs, com havem dit, mos trobem davant a un proverbi amb un significat així clar i que reculli tantes altres maneres de diure o proverbis similars.

Tants són los exemples que no saberiva on començar.

Qui són los interessats a aquesta manera de diure? Hòmens i dones en general, sense distinció ni de raça, professió i tan poc posició o classe social.

Lo que de cert sabem és que són tants (o sem), perquè lo vici és la cosa que l'home reïxi aprendre primer de altres coses.

Se poden també, si volem, distingir los vicis, perquè hi ha “vicis”

que no fan mal a ningú, vicis innocents, si així podem diure, que a voltes poden fer plaer, o són en grau de suscitar solament curiositat o hilaritat, vicis; o vicis que fan mal solament a qui els té, mentre tots coneixem e vicis que són pitjor de una malaltia, que no provoquen danys i problemes solament a qui los té, mas sobretot, o en primer lloc, a la família.

És a bastança fàcil constatar casos de vicis que inevitablement impliquen persones innocents o tenen conseqüències nefastes per amic i per la família, i que donen el senso de la destrucció i de la impotència.

I quantes voltes se fa de tot per excusar els nostres vicis, o disminuint la gravetat, o intentant de fer de aquell vici un mal comú. I quantes voltes, amb manera hipòcrita, no havem dit nosaltres mateix a altre persones com: “Mira, té, de qui trona ne ve la

prèdica”, o també: “Dongui ell, l'exemple, primer de tots”.

Per això me pareix just que, per ésser virtuosos és menester de perdre calqui vici.

Vito Loy